

PILHÁL GYÖRGY

Ki fél?

Félelem nélküli életet ígérnek a szocialisták, már amennyiben ők kerülnek hatalomra a választásokon. Kovács Lászlóék szerint ugyanis ebben a pillanatban merő rettegés az ország, a lakosság ijedten lapul odahaza, az anyák remegve húzzák kötényükhöz szipogó kicsinyeiket, az apák csengőfrászban szenvednek, vajon melyik éjszaka áll meg a ház előtt a lefüggönyözött, nagy fekete autó...

A Köztársaság tér mesemondói láthatóan kifogytak a kampányötletekből.

Fél az ország?

Legfeljebb attól, hogy visszajönnek a régi elvtársak, akiknek ország-lása alatt valóban volt okunk félni. Amikor csak egy párt, egy vélemény, egy akarat lehetett (Istenből még annyi sem).

Félnek az emberek?

Lám, önök is itt harsoghatnak habzó szájjal, mégsem jön a karhatalom. (Sőt, a karhatalmista harsog a legjobban.)

Vajon Kende Péter fűzfapoéta írhatott volna-e olyan mocskolódo könyvet Grósz Károlyról vagy Lázár Györgyről, mint amilyet írt most, a „félelem korszakában” Orbán Viktorról, a Magyar Köztársaság miniszterelnökeéről? Őt sem vitte el a nagy fekete autó, ahogyan a hazájuk kormányát Párizsban köpködő, úgynevezett negyven értelmiségit sem. Arról sem tudok, hogy a hajuk szála görbült volna az országot a nyugati sajtóban módszeresen lejárató Eörsiknek, Vásárhelyiknek...

Nem fél az ország, fiúk. Csak ijesztgetik szegényt. Én azt hiszem, inkább ti féltetek, mert megint lemaradtok.

Aki fél, hangoskodni szokott. Vagy énekel. Legtöbbször a régi nótát. Kicsit már unalmas.